

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 września 2013 r.,

sprawy **R. S.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 grudnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 29 października 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

R. S. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty 1 655 030,69 złotych tytułem odszkodowania i 3 000 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze stosowanym wobec niego tymczasowym aresztowaniem w okresie od dnia 22 marca 2001 r. do dnia 20 lutego 2002 r. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w B., i Sądem Okręgowym w O.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 29 października 2012 r., zasądził na rzecz wnioskodawcy kwotę 55 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 30 750 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi

odsetkami od dnia uprawomocnienia wyroku. W pozostałej części wniosek oddalono.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i pełnomocnik wnioskodawcy. Po rozpoznaniu tych środków odwoławczych Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył zasądzoną na rzecz wnioskodawcy kwotę odszkodowania o 33 750 złotych i uchylił orzeczenie o zasądzeniu odsetek. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymany został w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik R. S. W kasacji zarzucono wyrokowi rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 552 § 1 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 30 i art. 32 ust. 2 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię pojęcia „odpowiednie” zadośćuczynienie, polegającą na niesłusznym uznaniu, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 55 000 złotych jest w rozumieniu tego przepisu „odpowiednia”, biorąc pod uwagę ustalony w sprawie stan faktyczny oraz prawomocne orzeczenia wydane w sprawach osób o podobnych do wnioskodawcy cechach.

W kasacji pełnomocnika wnioskodawcy zarzucono także rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 552 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię pojęcia „normalne następstwa”, polegającą na niesłusznym uznaniu, że Skarb Państwa nie odpowiada za szkodę wnioskodawcy przez cały czas pozostawania przez R. S. bez pracy w okresie od zwolnienia z aresztu tymczasowego do dnia przebytego zawału serca.

W kasacji zarzucono nadto rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 552 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu, polegające na nieuwzględnieniu czynników takich jak inflacja czy normalny rozwój zawodowy wnioskodawcy.

W kasacji wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W sporządzonej na piśmie odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie przypomnieć należy, że nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja może okazać się skuteczny jedynie w razie wykazania naruszenia prawa o charakterze uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innych, ale rażących uchybień, jeżeli nadto mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Kasacja, co do zasady skierowana jest przeciwko wyrokowi sądu odwoławczego i zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, nie może służyć ponownej, już trzecioinstancyjnej kontroli odwoławczej, zwłaszcza w odniesieniu prawidłowości ustaleń faktycznych.

Tymczasem kasacja pełnomocnika wnioskodawcy zawiera zarzuty naruszenia prawa materialnego, które w istocie stanowią powtórzenie zarzutów zgłoszonych w apelacji i rozpoznanych przez sąd odwoławczy, a nadto mimo określenia ich jako zarzuty naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego dotyczą prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji. Porównanie treści apelacji i kasacji wskazuje na dużą zbieżność prezentowanej argumentacji i to argumentacji kwestionującej poprawność rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, a nie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Autor kasacji prezentuje przy tym własną ocenę zaistniałych w sprawie zdarzeń i ich konsekwencji, nie wskazując błędów natury prawnej lub faktycznej, jakich dopuścić się miał w sprawie sąd odwoławczy.

Tymczasem lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego dowodzi, że sąd ten dokonał wykładni pojęcia „odpowiednie” w odniesieniu do kwoty zadośćuczynienia i rozumienia „normalnych następstw” i „bezpośredniości” następstw stosowania niesłusznego tymczasowego aresztowania, przedstawiając w tym zakresie wyczerpującą argumentację, która odpowiada poglądom wyrażanym w orzecznictwie i piśmiennictwie. Można nie aprobować stanowiska sądu, nie można natomiast uznać, że prezentując je sąd dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego. Wbrew twierdzeniom kasacji sąd odwoławczy zajął się także kwestią możliwości zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania za negatywny wpływ tymczasowego aresztowania na rozwój kariery zawodowej wnioskodawcy (s. 6-7 uzasadnienia).

W tym stanie rzeczy wszystkie zarzuty kasacji jawią się jako oczywiście bezzasadne.

